

[Udenrigsministeren.]

resultat af en afspændingsproces. Den tyske forbundsregering erkender i dag dette, og vi værdsætter meget den forsoningspolitik, som forbundsregeringen er slået ind på over for Østeuropa. Hvor langt man på tysk side kan gå til enhver given tid, er noget, som må vokse ud af det tyske folk selv.

De to magtgrupperinger i Europa — NATO og Warszawapagten — har jo deres udspring i den politiske udvikling i krigens sidste tid og i de første år efter dens afslutning. NATO var de vestlige landes reaktion på en politisk udvikling, som var understøttet af et system af militæralliancer mellem østbloklandene, og som truede de vestlige landes eksistens og tilvante livsform.

Denne trussel består i hvert fald ikke mere på samme måde som dengang. Det er vel ud fra den betragtning, at nogle medlemmer går ind for de militære alliancers opløsning, og de gør endog gældende, at deres eksistens er en hindring for afspændingen mellem øst og vest i Europa. Dette standpunkt er en kendt tese i udtalelser fra sovjetisk og anden østlig side, selv om man måske kan have lov at sætte et spørgsmålstegn ved overbevisningen og måske også ved motiveringen, især når tesen fremføres af de mindre, østeuropæiske lande. Synspunktet er heller ikke fremmed i debatten herhjemme.

Det er et karakteristisk træk ved vor tids verden, at den er sammensat af nationale stater af varierende styrke. I en sådan verden er intet mere naturligt end regionale grupperdannelser, og tendenserne i vor tids politik går i denne retning. Intet er heller mere naturligt, end at stater med en fælles baggrund slutter sig sammen til fælles forsvar, som det også er forudset i FN-pagten. Ud fra denne anskuelse må militære alliancer i vore dage betragtes som en normal foreteelse i en normal, omend farlig verden.

Jeg vil gerne gå et skridt videre og sige, at eksistensen af disse forsvarsalliancer så langt fra at skade afspændingen netop i et område som Europa med uløste politiske problemer og dermed følgende gensidig mistillid er forudsætningen for, at der kan skabes et klima af tryghed, i hvilket afspænding kan trives, og i hvilket alliancernes enkelte

medlemmer kan føre en afspændingspolitik. Det er det, der foregår i øjeblikket. En konstruktiv afspændingspolitik forudsætter balance, stabilitet og tillid til egen sikkerhed.

Jeg må spørge dem, der går ind for en øjeblikkelig opløsning af NATO- og Warszawapagten, hvorledes de egentlig tror at Europa ville se ud, hvis denne tanke blev virkeliggjort. Vi ville da stå i et Europa, som ikke mere var organiseret efter visse politiske linjer og i grupper, som hver på deres vis stræber imod en afspænding og en forening af synspunkterne, men hvori hvert land — det være sig stort eller lille — først og fremmest ville interessere sig for sin egen farlige position i den tilstand af usikkerhed, som var tilvejebragt.

Hertil vil jeg endnu føje den betragtning, at samarbejdet i NATO jo ikke blot er stabiliserende i forholdet mellem øst og vest, men har en tilsvarende virkning på situationen i Vesteuropa, d. v. s. på forholdet mellem alliancens europæiske medlemmer.

Langtidsmålsætningen for enhver sikkerhedspolitik må være en verden, hvor der ikke er brug for militære alliancer, fordi der findes en effektiv international myndighed, der kan sikre fred og fremskridt i en nedrustet verden. I europæisk sammenhæng må perspektivet for afspændingspolitikken på længere sigt være et bredt europæisk sikkerhedssystem, der i forståelse med USA og Sovjetunionen kan træde i stedet for de nuværende alliancesystemer. Men forudsætningen for, at afspændingspolitikken kan videreføres, er indtil videre, at vi arbejder for disse mål på basis af de eksisterende alliancer.

Lad mig på denne baggrund på ny slå fast, at Danmarks sikkerhedspolitik er uforandret. Indtil der sker helt afgørende ændringer i den internationale situation, er det regeringens opfattelse, at vort medlemskab af NATO fortsat vil give os den bedst mulige garanti for vor nationale sikkerhed.

Vor frihed og sikkerhed beror på bevarelsen af friheden og sikkerheden for den øvrige demokratiske verden, der har sit tyngdepunkt i Vesteuropa og Nordamerika. Sammenholdet tværs over Atlanterhavet har i afgørende grad bidraget til den konsolidering, der i de senere år er sket af den politiske stabilitet i Europa. Fortsat vestligt